

jeg ikke kunde være med til at forhandle om andre Ændringer i Lovgivningen om Bygningsafgift. Jeg maatte da advare imod, at man kom ind paa noget andet Punkt paa Bygningsafgiftens Omraade end det, som det foreliggende Forslag angik.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Aadal): Jeg kan ikke andet end takke den højtærede Finansminister, fordi han har stillet sig saa velvilligt over for Forslaget i Aar. I det hele synes jeg, der er Haab om, at vi kunne naa et lille Skridt videre, end det saa ud til i Fjor. Man har selvfølgelig i Aar forelagt Forslaget i samme Skikkelse som i Fjor, da Udvalget ikke naaede at faa afgivet Betænkning eller faa konfereret med Ministeren. Men, som jeg udtalte, da jeg havde den Ære at indbringe Forslaget her i Tinget, Forslagsstillerne ere meget villige til at gaa med til Ændringsforslag, som Tinget og den højtærede Finansminister kunne blive enige om. Det, det især kommer an paa, er, at man naar at faa noget ud af Sagen, saa at Haandværkerne kunne se, at vi bestræbe os for, at navnlig de mindre kunne faa nogen Lettelse i denne meget uretfærdige Skat. Derimod beklager jeg meget, at den højtærede Finansminister endnu staar saa køligt over for Spørgsmaalet om at tage hele Lovgivningen om Bygningsafgiften op til Revision. Det forekommer mig, at denne Skat er saa uretfærdig og saa forældet, at man ikke i Længden kan blive ved at holde paa den. Det Standpunkt, at stille sig afvisende over for dette Spørgsmaal, kan i Længden ikke være holdbart for Finansministeren, dette Spørgsmaal maa sikkert tages op. Jeg synes ogsaa, at det for dem, som nu svare Bygningsafgift i Henhold til den meget uretfærdige Skala, som jeg paaviste i mit forrige Foredrag, er et ganske berettiget Ønske, at der i alt Fald paa nogle Punkter kan blive gjort Forandring. Men her maa det være Ministeriet, som tager Spørgsmaalet op, da vi ikke have tilstrækkelig Materiale til at behandle det ved privat Initiativ.

Berntsen: Idet jeg anbefaler det eventuelle Udvalg, som faar med denne Sag at gøre, at bestræbe sig for at faa et Resultat ud af denne Sag, selv om man ikke kan opnaa det, som man her skulde kunne ønske, skal jeg tillade mig at støtte den Henstilling, som det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) gjorde til den højtærede Finansminister angaaende den Maade, hvorpaa Bygningsafgiften bliver paalagt de

respektive Bygninger. Det er jo rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at det er Branddirektørerne, der, naar det behager dem, tage ud og opmaale de paagældende Ejendomme til Bygningsafgift uden at give vederkommende Bygningsejer nogen som helst Underretning derom. Jeg tror, det er en forældet Fremgangsmaade. Saa længe Branddirektørerne vare Statsembedsmænd, var Forholdet et andet, men det ere de jo ikke mere, de ere private Funktionærer. Jeg har i Løbet af en Række Aar gjort den Erfaring, at ogsaa Fremgangsmaaden med Hensyn til Tidspunktet, paa hvilket Bygningsafgiften paalægges de vedkommende, kunde være noget anderledes, end Tilfældet er. Der er ikke saa sjældent fremført Klage over, at naar en Bygningsejer ikke assurerer i Landbygningernes almindelige Brandforsikring, hvor vedkommende Branddirektør er ansat som Funktionær, kan det være Maaneder, inden det lykkes vedkommende Bygningsejer at faa Branddirektøren til at opmaale hans Ejendom for at faa den sat i Bygningskat. Det er jo en nødvendig Betingelse, at denne Akt foregaar, førend vedkommende Bygningsejer kan faa Laan i sin Ejendom, hvad mange jo ønske at faa saa hurtigt som muligt. Det hænder heller ikke sjældent, at forskellige bygningsafgiftspligtige Personer blive helt fri for at svare Bygningsafgift, indtil de en skønne Dag faa Lyst til at flytte over i en anden af Staten anerkendt Brandforsikring, saa kommer Branddirektøren samtidig med, at Udmeldelsesbegæringen er kommen ham for Øje, og opmaaler til Bygningsafgift. Jeg tror, det var heldigst, om man kom til en Ordning, hvorefter Branddirektørerne kunde fritages for den Bestilling, de hidtil have haft ved Opmaaling af Bygninger til Bygningsafgift. Jeg henstiller til den højtærede Minister at tage under Overvejelse, om man ikke mere praktisk kunde benytte Sognefogederne i hver Kommune. De vilde kunne komme til Stede meget hurtigere end Branddirektørerne, og der vilde sikkert ogsaa i disse Bestillingsmænd være en Garanti for, at Opmaalingen foregik med tilbørlig Nøjagtighed. I hvert Tilfælde vilde man opnaa det Gode, at Bygningsejerne i rette Tid og saa hurtigt som muligt kunde faa deres Bygninger opmaalede, for at de, naar de søgte Laan, kunde have dette Punkt i Orden. Dette henstiller jeg altsaa til den højtærede Minister. Jeg tror, at den nuværende Ordning, hvor man benytter Branddirektørerne, i mange Maader er uheldig og upraktisk, ikke mindst fordi